

MENU

2015-12-07

- [Főoldal](#)
- [Magazin](#)
- [Albumok](#)

- [Események](#)
- [SZER](#)
- [Kari lapok](#)
- [Videók](#)

„A nézőt nem lehet becsapni”

[Noémi Mikes](#) 2012-04-28 [Bölcső](#)

Beszélgetés Klatka Eszterrel, KönyvArt Színkör tagjával, rendezőjével.

A VII. Könyvtári Éjszaka alkalmából a KönyvArt Színkör a Klebelsberg Könyvtárban nagyszerű kabaréműsort mutatott be. A Bölcső az előadás után az „Apéritif öt darabban” rendezőjével, a vizuális kultúratudomány szakos Klatka Eszterrel beszélgetett, aki szerint a világ legfontosabb dolga, hogy az emberek nyitott szemmel és nyitott szívvel járjanak a világban.

A te ötleted volt, hogy pont ezeket a kabarétréfákat, jeleneteket mutassátok be?

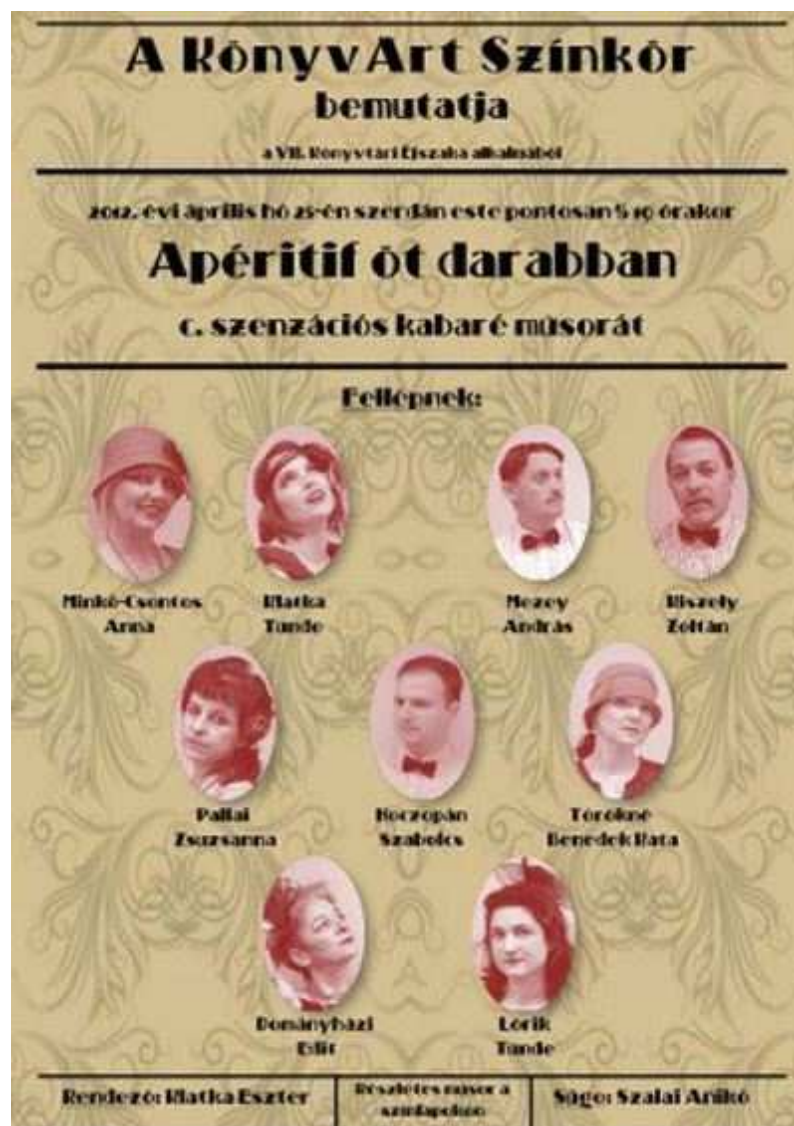
Mivel a KönyvArt Színkör tagjai egytől egyig könyvtárosok (Minkó-Csontos Anna, Klatka Tünde, Mezey András, Kiszely Zoltán, Pallai Zsuzsanna, Hoczopán Szabolcs, Törökné Benedek Kata, Dományházi Edit, Lórik Tünde), evidens volt, hogy mindenki olvasásba, gyűjtőmunkába kezdett, és utána jöttek hozzám a javaslataikkal. Ezekből válogattam. Már az előadás előtt volt egy váz a fejemben: legyen kabaré, humor, zene.

A zenéről jut eszembe: mintha egy Cseh Tamás dal is felcsendült volna...

Igen, nagyon szeretem Cseh Tamást, és a *Jaj a Helén* illet a darab hangulatához. Sajnos nem találtam meg az eredeti felvételt jó minőségben, ezért egy Budapest Bár-feldolgozást játszottunk le.

Az idei Könyvtári Éjszakán a '20-as, '30-as évek volt a téma. Örültél ennek?

Persze, hiszen nagyon sok érdekes dolog volt jelen az akkori világban. Vegyük például a pesti kabarét, mely ekkor élte virágkorát. Mikor a témát meghallottam, rögtön ez ugrott be. A zenéhez pedig a '20-as, '30-as évek híres filmjeinek zenéjét használtam. Szeretem a régi filmeket, mert azok még tiszták, igazi értékeket képviselnek, és nem utolsó sorban zseniális színészek játszanak bennük. Ezek sajnos kezdenek kikopni a mai világból. Nincs utánpótlás, akiket ötven év múlva úgy fogunk emlegetni, mint ma Töröcsik Marit, vagy Király Leventét. A '20-as, '30-as évekre visszatérve úgy gondolom, abban a korszakban még tisztábbak voltak az emberek, nem volt olyan furkálódás, mint manapság.

Ha jól tudom, ez már a harmadik bemutatótok: tavalyelőtt a Párisz almájával, tavaly pedig egy középkori vásári komédiával léptetek fel. A három év során mindig ugyanazokkal az emberekkel dolgoztál?

Ugyan van egy sztenderd gárda, de minden évben meghirdetjük, hogy várjuk az új jelentkezőket a színházba, azonban sajnos kevesen mernek jelentkezni, nem tudom miért. Pedig van olyan kolléga, aki kifejezetten azt mondta, a próbákra, a fellépésre, az együtt játszásra neki szüksége van, mert a mindennapi életben tovább lendítik őt. Tíz évvel ezelőtt, mikor a könyvtár megnyílt, a mostani szereplők még egymásnak idegen emberek voltak. A próbák hatására azonban mára olyan jó barátok lettek, hogy együtt járnak kávézni, ebédelni, és szinte mindennap találkoznak. Boldog vagyok, hogy ezt látom. A KönyvArt jóval több annál, hogy egyszer egy évben előadunk egy darabot.

Az egészben az a szép, hogy a színészek a könyvtár különböző területén dolgoznak, tehát vannak köztük könyvkötők, tájékoztatópultosok, olvasótermesek, illetve olyan háttér munkások, akikkel az átlag olvasó nemigen találkozhat máskor, mivel más helyen tevékenykednek.

Hogyan kezdődött az együttműködés?

Három évvel ezelőtt az egyik könyvtáros találta ki, hogy legyen ez az egész. Mivel édesanyám is itt dolgozik a könyvtárban, engem pedig nagyon érdekel a színház, adta magát a dolog: mondtam nekik, hogy nagyon szívesen megrendezem a darabot. Már akkor mondták az első bemutató, a Párisz almája után, hogy visszahívnak. Ez azóta is nagyon jól esik.

Hogyan kerültél kapcsolatba a színházzal?

Tizenöt éve nagyon érdekel a színház, tulajdonképpen mióta az eszemet tudom. Már általános iskolában megfertőződtem (nevet). Szeretem nézni is, csinálni is.

Az általános iskolai tanító nénim férje operaénekes, így adott volt, hogy legyen színházbérletünk.

Negyedik osztályos koromban, 1998-ban láttam a Hamupipőke című előadást, Rácza Rita játszott benne. Amikor megláttam őt, csodálattal figyeltem, és teljesen hatása alá kerítettem az a varázslat, ami az előadást körüllegte. Akkor határoztam el: nekem kell, hogy közöm legyen ehhez a színház dologhoz.

Miért pont a rendezés érdekel?

Mert a lényeg az ez ragadja meg. A mai napig nem konkretizálódott még, hogy rendező szeretnék-e inkább lenni, vagy dramaturg. Szoktam írni meséket és novellákat is.

A jó rendező ért a színészethez. A legfontosabb, hogy jó ízlése legyen, hatalmas alázat legyen benne és tudjon bánni az emberekkel. A próbákon igyekeztem nagyon türelmes lenni, és ez működött is. Egyébként is jól kijövök az emberekkel. Nagyon sok ismerősöm és barátom van. Azt gondolom, egy rendezőnél még az is fontos, hogy tiszta legyen a lelke, mert az embereknek szépséget kell közvetíteni. Ha egy rendező romlott és elferdült, az a darabon is nagyon érződik. Ha megnézel egy előadást, utána a rendezőről legalább öt dolgot el tudsz mondani, annyira visszatükrözi az a személyiségét.

Hova szoktál színházba járni?

Mivel szegedi vagyok, természetesen ide Szegedre. Régebben sűrűn jártam Szekszárdra a német színházba, de igyekszem az ország legtöbb színházát meglátogatni. Szegeden Szilágyi Annamária a kedvenc színésznőm. Kassára, a Thália Színházba is sűrűn szoktam járni. Ott játszik ugyanis egy kedves barátnőm, Márkus Judit, akiről egyébként a szakdolgozatomat írtam. Számomra ő az etalon színész. Nagyon univerzális, bármilyen szerepet rá lehet bízni. Jó látni azt, hogy léteznek még ilyen művészek, mint ő.

Ha az irodalomból három embert kellene megnevezned, kiket említenél?

Nagy Szabó Magda rajongó vagyok, gyűjtöm is a könyveit. Szeretem még Kunderát, de jelenleg a kedvenc íróm Jonathan Safran Foer, akinek egyik regényéből most készítették filmet. Foer fantasztikusan építi fel a regényeit, zseniális narratív fonalakat vezet végig a bennük, amelyekhez a kulcsot van, hogy az utolsó ötven oldalon adja az olvasó kezébe.

A színházi írók közül kik a kedvenceid?

Nagyon szeretem Shakespeare-t és Molnár Ferencet. Sajnos az utóbbit itthon mintha egy kicsit hanyagolnák, pedig nagyon jó darabjai vannak. Megjeleníti az európai hatásokat, mégis a magyarokhoz szól. A két kedvencem tőle a Liliom és az Üvegpipő. Arthur Miller is a kedvenceim közé tartozik, de Brecht írásait is szívesen olvasom.

Manapság azt veszem észre, hogy a színházak úgy akarnak több nézőt becsalogatni, hogy a darabokba alpári vicceket, jeleneteket tesznek be...

Én sem értek egyet a legtöbbször indokolatlan durvasággal. Igenis, az embereknek a szépre van igényük. Az idei Könyvtári Éjszakára készült darabbal is azt szerettem volna elérni, hogy a nézők felhőtlenül szórakozzanak, felejtsek el a mindennapi gondjaikat, bajaikat. A trágár beszéd egyébként tőlem az életben is távol áll, a színházban meg szerintem pláne nincs helye. A legfontosabb dolog a határok betartása. Meg kell találni azt az arányt, ami még a színésznek sem kellemetlen, és a néző is tudja értékelni. Mutathatunk neki „magas művészetet”, de ha nem érti, és viszolygást kelt benne, akkor nem fog neki tetszeni. Egy

előadásban nekem az az egyik legfontosabb, hogy az ne legyen gagyi, ne legyen ócska. Olyanok legyünk és annyit adjunk, mint amennyit az életben is tudunk. Nem süli ki semmi jó abból, ha többet mutatunk, mint amennyit vagyunk.

A mai színházzal szerintem még az is baj, hogy a tehetség helyett a név került előtérbe. Az igazgatók az üzletre mennek rá, ami (szerintük) sokszor úgy érhető el, hogy az úgynevezett sztárokat alkalmazzák, még ha nem is ők a legjobbak, az ő nevükkel vonzzák be a népet a színházba. A művészetnek, de főleg a színháznak nem szabadna erről szólni. Egy rossz képet még meg lehet magyarázni, egy szöveget is lehet cicomázni, viszont a színház az *itt és most*ról szól, és ott a nézőt nem lehet becsapni.

Két hónap múlva diplomázol. Azután mit fogsz csinálni?

Színházigazgató leszek (nevet). Most mi vagyunk az első évfolyam, aki végezni fog ezen az új szakon, ezért senki nem tudja, hova jó a papír. A színház olyan szakma, ahol az ismertség nagyon fontos. Régen az ember végigtrappolta a ranglétrát, manapság ez már sok esetben nem így történik. Színházi embernek lenni nehéz. Ha kirúgnak valahonnan, és nem sikerül rögtön elhelyezkedned, kikopsz a köztudatból, és akkor aztán már mély is a süllyesztőbe. Egy színésznek manapság az a legjobb, ha bekerül egy filmbe, főleg sorozatba. Manapság ez hihetetlen hatással van az emberekre.

Nagy probléma, hogy egyáltalán nincs pénz kultúrára. Két éve például majdnem csődbe ment a Kassai Színház, holott nagyon meg kellene becsülni, mert Felvidéken csak két magyar színház, – a komáromi és a kassai – van. Én például Kassán láttam az elmúlt négy év legjobb előadását, ami Moravetz Levente Valahol Európában rendezése volt. A meg nem becsülés azért szomorú, mert ezeknek a színházaknak a biztonságos fenntartásához elenyésző összeg kellene, csupán töredéke annak, amit például a szegedi színházra költ az állam. Jobban oda kellene figyelni, a kicsiket a is megtartani. Sokszor ezekben nagyobb értékek vannak, mint a nagy színházakban.

Megosztás

Tetszik 0

A hír címkéi

Címkék

A szerzőről

Noémi Mikes

[Albumok](#) (0) [Videók](#) (0)

Előző cikk [100 éve született Kádár János](#)

Következő cikk [A "csodagyerek" története](#)

Bölcső